

For det første er der tale om en række bestemmelser om fælles visumpolitik. Dette indebærer bl.a. indførelse af en fællesliste, en såkaldt negativliste, over lande, hvis borgere er pålagt visumpligt. En sådan ordning kendes allerede inden for EU's såkaldte tredje søjle: Samarbejde. Rådet kan således i dag med enstemmighed og fra 1996 med kvalificeret flertal udpege de tredjelande, hvis borgere skal være underlagt visumtvang. Kommissionen har allerede stillet forslag om en sådan liste, der ganske svarer til den tilsvarende Schengenliste, men dette er vi altså allerede forpligtet til ifølge vores afstemninger.

I øvrigt indeholder Schengenaftalen bestemmelser om bl.a. tilvejebringelse af en ensartet praksis med hensyn til visumudstedelse. Dette falder inden for rammerne af den målsætning, som de 12 allerede er blevet enige om i forbindelse med udarbejdelsen af udkastet til EU-grænsekontrolkonvention, som vi altså fandt en forhandlingsløsning på.

På udlændingeområdet indeholder Schengenaftalen desuden regler om kompetencen til at behandle asylansøgninger. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på disse regler, der jo ligesom visumforholdene henhører under indenrigsministerens område. Jeg vil dog blot i den forbindelse nævne, at EU's asylkonvention må forventes at træde i kraft, inden dansk tiltræden af Schengen bliver aktuel. Herefter vil Schengenkonventionens regler på dette område ikke længere have nogen betydning.

En intensivtivering af det politimæssige samarbejde er en anden af de kompenserende foranstaltninger, som er indeholdt i Schengenkonventionen. Schengenaftalens bestemmelser om politisamarbejde indeholder bl.a. regler om, at politiet i ganske særlige tilfælde vil kunne fortsætte en igangværende observation af en mistænkt på en anden medlemsstats område. Endvidere vil der undtagelsesvis være mulighed for, at politiet kan overskride landegrænsen til et andet medlemsland i forbindelse med forfølgelse af en person, som er taget eller er ved at blive taget, må man vel sige, på fersk gerning.

Disse regler om grænseoverskridende politivirksomhed har efter min mening tiltrukket sig uforholdsmæssig stor opmærksomhed i den offentlige debat. Der er tale om en ret, der er begrænset til en række nøje beskrevne undtagelsessituationer. I den forbindelse skal de enkelte lande efter bilaterale drøftelser afgive ensidige erklæringer om de nærmere betingelser for den form for politivirksomhed.

For Danmarks vedkommende vil en sådan erklæring således kun være relevant i relation til vores landegrænse til Tyskland. Det er regeringens opfattelse, at de danske erklæringer herom bør udformes således, at udenlandske myndigheds personer ikke får mulighed for at pågribe og anholde personer her i landet eller i øvrigt på anden måde udøve magt over de pågældende. Efter Schengenkonventionen er der mulighed for at begrænse denne ret tidsmæssigt eller geografisk. Denne mulighed agter regeringen at benytte sig af.

Hertil kommer, at vi gennem opretholdelse af en passende politimæssig tilstedeværelse i grænseområdet kan sikre, at varm forfølgelse, som man kalder det, så at sige aldrig vil blive en realitet, idet dansk politi vil kunne stå parat ganske tæt på grænsen for at overtage forfølgelsen på dansk grund.

For så vidt angår Schengenkonventionens regler om udlevering, skal jeg blot bemærke, at der i øjeblikket inden for EU forhandles om en udleveringskonvention. Dette arbejde er så langt fremskredt, at denne konvention eller en delkonvention formentlig i løbet af kort tid vil afløse Schengenaftalens regler på området.

Schengenkonventionens regler om retligt samarbejde, herunder narkotikabekæmpelse, ses ikke at give problemer i Danmark. Reglerne er således på de væsentligste områder i overensstemmelse dels med dansk lovgivning, dels med de internationale aftaler, som Danmark tidligere har indgået på dette område.

Endelig vil jeg komme ind på Schengenkonventionens regler om et fælles informationssystem, EIS.

Hovedsigtet med dette edb-baserede system er at skabe grundlag for udveksling af visse oplysninger, f.eks. oplysninger om personer, der ønskes anholdt af et andet lands myndigheder, eller oplysninger om biler, der er meldt stjålet i et af medlemslandene. Desuden skal systemet indeholde oplysninger om personer fra tredjelande, der af et eller flere medlemslande er erklæret uønskede.

Såfremt en person er erklæret uønsket af ét medlemsland, betyder det som udgangspunkt, at ingen af de øvrige lande må tillade den pågældende indrejse, medmindre det enkelte land finder, at det er nødvendigt at fravige dette udgangspunkt. En fravigelse skal være begrundet i humanitære årsager, i hensyn til statens interesser eller kan følge af internationale forpligtelser, herunder flygtningekonventionen. Generelt kan